

ffulde bidrage til at hjælpe dem. Det er jo en Kjendsgjerning, der foreligger, at Hundreder af Arbejdere, som vare beskæftigede, inden Struen begyndte, ikke have kunnet faae Arbejde, efter at Struen var forbi, fordi andre havde indtaget deres Pladser. Det er Noget, som vi maa holde fast paa, og som vi ingenlunde kunne lufte Vinene for, at det er et af de Momenter, som foruden Tingenes almindelige utilfredsstillende Tilstand paa det økonomiske Omraade kan og maa forudsættes i væsentlig Grad at have bidraget til at forøge Diebliffets Arbejdsløshed. Jeg siger det ikke i Diebliffet for derigjennem at rette Breidelser imod Noget, men fremhæver det kun til Forklaring af, at naar den Paastand fremføres fra alle Sider, at der er Arbejdsløshed, ja saa er det en Grund mere til at tro paa, at det virkelig forholder sig saaledes, og derfor finder jeg ogsaa, at der er Anledning baade til at tage Lovforslaget op og til snarest mulig at tage det under Behandling. Men, som det er blevet fremhævet, er det jo undergaaet meget væsentlige Forandringer i det andet Thing: dels er der bortstaaet adskillige Paragrafer, og i de Paragrafer, der ere blevene tilbage er der foretaget en efter mit Skjøn indgribende Forandring, navnlig i Henseende til § 7, en Forandring, der staar i en bestemt Uoverensstemmelse med, hvad der tidligere har været vedtaget paa dette Omraade. § 1879 bemyndigedes Finantsministeren til at anvende et Beløb af indtil 500,000 Kr. til Udlaan til Kommuner, for at de kunde afholde de Udgifter, der var Spørgsmaal om. Nu efter Lovforslaget siges der, at der ligefrem gives Kommunerne en Understøttelse af 50 Ore pr. Individ. Det er altsaa en Sum af 150,000 Kr. som f. Ex. vilde blive stillet til Disposition for Københavns Kommune, og som altsaa eventuelt skulde uddelles gennem Understøttelsesforeningerne. For det Første tror jeg nu, at det saaledes at lade Kommunerne trække paa Statskassen ved at faae umiddelbare Gaver derfra er Noget, som man i alderhøieste Grad maa have Betænkelse ved; thi hvad vilde Følgen blive, hvis vi tænke os, at det skete? Ja, naar Understøttelsesforeningerne fik 150,000 Kr. at disponere over, tænker jeg, de ville komme til at faane de Beløb, de faae fra andre Kilder; thi saa ville de Private, der hyde Understøttelse, sige: Se saa, nu have de faaet en saa stor Sum at raade over fra Staten, saa vi kunne vel nok inddrage vore Bidrag. Jeg tror, de vilde komme til at undvære paa den ene Side, hvad de fik paa den anden Side; det vil ikke være til Held for dem. Og dernæst, naar man gav i Lar, ja saa var der vel en vis

Kimelighed for, at Kommunerne havde det Haab, at et andet Lar fik de en lignende Sum, altsaa at den gif som en Bestanddel af Kommunens Budget, og at det mer eller mindre blev en regelmæssig tilbagevendende Udgift til Gavn for Kommunerne. Jeg tror, at derigjennem ville vi altsaa paalægge Statskassen en Forpligtelse, som jeg ikke skjønner, at vi kunne eller bør gaa med til at paalægge den; thi det er givet, at Forsørgelsespligten paahviler Kommunerne, og for saa vidt der skal gjøres Forandring paa dette Omraade, maa det ikke ske paa denne Maade gennem en ren Velighedsbestemmelse; saa maa det ske ved en vel overvejet og gennemført Reform, vi skulle gaa med til. Altsaa er jeg enig med den ærede sidste Taler i, at denne Paragraf i denne Skikkelse kunne vi ikke gaa med til, fordi det jo er givet, at det, som der trænges til, er ikke Almisje, men Arbejde. En saadan Sum vil i og for sig ikke komme det, som er Hovedoiebemedet med Lovforslaget, i Møde, nemlig at staffe Arbejde.

Herved kommer jeg over til at betragte den anden Del af Lovforslaget i den Skikkelse, hvori det af Regjeringen er forelagt, og med Hensyn til hvilken der er foregaaet den færgelige Forandring i Folkethinget, at den Del, som netop principalt fuldførgjorde Lovforslagets Diemed, der ogsaa i den nye Redaktion hedder Foranstaltninger til at modvirke Arbejdsløsheden, er bleven borte; thi naar man siger: Hvad er der tilbage af Midlerne til at modvirke Arbejdsløsheden, skjønner jeg ikke rettere, end at det, som forelaa i saa Henseende, og som begrundede fuldtud Titelen paa Lovforslaget i den gamle Skikkelse, i Virkeligheden er blevet borte. Jeg vil minde om, at der i det oprindelige Regjeringsforslag i § 7 var foreslaaet Udførelsen af en Kæffe af Arbejder til Beløb — ja, jeg tror ikke at feile ved at sige, at det gaar hen imod adskillige Millioner. For det Første er der i § 7 for Indenrigsministeriets Bedkommende foreslaaet Udførelsen af Arbejder Vandet over til Beløb af 840,335 Kr. Jeg vil overlade Enhver, som er mere jagtlyndig paa de Omraader end jeg, at afgjøre, hvor mange af disse Hundrede Tusinder, der vilde være at udgive i Arbejdsløst i Betragtning af, at det er Arbejdsforanstaltninger allesammen. Dernæst er der under Ministeriet for Kirke og Undervisningsvæsenet foreslaaet Udførelsen af Arbejder til et Beløb af 153,150 Kr.; en stor Del deraf vilde navnlig ogsaa komme København til Gode, og jeg tror virkelig, man maa sige, naar man sætter sig ind i den københavnske Arbejders Tankegang, at han vil foretrække at faae et Beløb